

Γιώργος Τραχανάς

Το τριήμερο 10-11-12 Φλεβάρη 2023 διεξάγεται το 13ο συνέδριο της ΚΝΕ. Το Κεντρικό Συμβούλιο της οργάνωσης έχει ανακοινώσει ήδη από τα τέλη Σεπτεμβρη τη διεξαγωγή με τη δημοσίευση των θέσεων του. **Δυστυχώς αναμοχλεύονται δογματικά οι κατευθύνσεις που βάζει το ΚΚΕ στο μαζικό κίνημα όλη την τελευταία δεκαετία, χωρίς να λαμβάνονται υπόψιν οι δυναμικές που αναδεικνύει η περίοδος και η ταξική πάλη, παρά μόνο οι κίνδυνοι.** Το κείμενο των θέσεων σαν συνισταμένη θα μπορούσε να ταιριάζει σε κάθε συγκυρία και καμπή της ταξικής πάλης, στα χρόνια της βαθιάς δομικής κρίσης του σύγχρονου καπιταλισμού, με βασικό στόχο όχι την ανατροπή, αλλά να αντέξουμε. Το βασικό σύνθημα που διαπνέει όλες τις θέσεις, γνωστό: ΚΝΕ γερή και μαζική, πίσω από το ΚΚΕ, ως η καθοριστική προϋπόθεση για την μαχητική αντεπίθεση των εργαζόμενων και της νεολαίας. Δεν είναι όμως έτσι τα πράγματα, γιατί πρώτον ό,τι συμφέρει το λαό και τους εργαζόμενους συμφέρει το κομμουνιστικό κίνημα και όχι το αντίστροφο και δεύτερον απουσιάζει εκκωφαντικά εκείνη η ανατρεπτική πρόταση (σε περιεχόμενο και μορφές πάλης) που θα φέρει άνοδο της λαϊκής και νεολαιίστικης διεκδικητικότητας και απαιτητικότητας.

Τα τελευταία 3,5 χρόνια ζούμε συγκλονιστικά και πρωτόγνωρα γεγονότα, τόσο διεθνώς όσο και εγχώρια. **Γεγονότα που αποδεικνύουν πως πλέον έχει ανέβει η “πίστα” στο παγκόσμιο σύστημα.** Τα τελευταία χρόνια σημαδέυτηκαν από τριπλή κρίση: οικονομική, υγειονομική και περιβαλλοντική με τους “από πάνω” να βρίσκουν πραγματικά σκούρα στη διαχείριση των αδιεξόδων τους. Στα απόνερα αυτών

των φαινομένων ήρθαν να προστεθούν και τα σύννεφα του πολέμου στη γειτονιά μας με σύγκρουση των ιμπεριαλιστικών στρατοπέδων (NATO-Ρωσία), αυξάνοντας έτσι το κλίμα ανασφάλειας. Οι κρίσεις αυτές ήταν και είναι ευκαιρία για τους αστικό στρατόπεδο για τη επιβολή σκληρών αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων στο όνομα της πανδημίας, της κλιματικής κρίσης, του πολέμου. Η ταξική πάλη βέβαια δε σταμάτησε μπροστά σε αυτά τα φαινόμενα, αντιθέτως, φανέρωσε τις δυνατότητες νικών του στρατοπέδου των «από τα κάτω». Συσσωρεύτηκαν κρίσιμα γεγονότα τα οποία **υποτιμούνται από τις θέσεις του ΚΣ της ΚΝΕ χωρίς να εμβαθύνουν και να αναζητούν** τα πολύτιμα συμπεράσματα για λαό και για τη νεολαία.

Ας προσπαθήσουμε να συγκεντρώσουμε ορισμένα γεγονότα της περιόδου: πολλαπλά lockdown, υγειονομική λεηλασία με χιλιάδες νεκρούς, αστυνομοτρομοκρατία στο όνομα της προστασίας της υγείας, απαγόρευση και χτύπημα των απεργιών και διαδηλώσεων, φονικές πυρκαγιές, νόμος Χατζηδάκη και λοιποί αντεργατικοί νόμοι, πληθωρισμός και εκτίναξη του κόστους ζωής. Ο κάθε ένας που τα έζησε στο πετσί του μπορεί να αναφέρει ακόμα περισσότερα. Οι δυνάμεις του NAP και της νΚΑ, οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, βρέθηκαν από τη πρώτη στιγμή μπροστάρηδες στον αγώνα για την υπεράσπιση των εργατικών και νεολαιίστικων συμφερόντων: έξω από το νοσοκομείο, τη Πρωτομαγιά του 2021 (την ώρα που ο ΣΥΡΙΖΑ θα λογαριαζόταν μετά και το ΚΚΕ είχε “εργατική υγειονομική συνέπεια”), στις απαγορευμένες πορείες και διαδηλώσεις (Πολυτεχνείο, Επέτειος Δολοφονίας Αλ. Γρηγορόπουλου, Νέα Σμύρνη και άλλες γειτονιές). Αυτή τη καθοριστική παρουσία και παρέμβαση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς όλο το προηγούμενο διάστημα προσπαθεί να σβήσει η ΚΝΕ, κάνοντας προσπάθεια να εμφανίσει τον εαυτό σαν το μοναδικό πρωταγωνιστή κάτι που αμφισβητείται τα δεκάδες πρόστιμα, οι συλλήψεις και οι προσαγωγές **εκείνης της περιόδου.** Σε όλες αυτές τις μάχες, οι δυνάμεις του NAP και της νΚΑ μπήκαν ήδη από τον Απρίλη του 2020 με το σύνθημα “μόνο ο λαός σώζει το λαό”, σύνθημα που οι δυνάμεις του ΚΚΕ φρόντισαν να **οικειοποιηθούν**, αφού προηγουμένως το είχαν καταγγείλει ως οπορτουνιστικό και **αποπροσανατολιστικό.**

Μόνο “ο λαός σώζει το λαό” λοιπόν. Αυτό σημαίνει ανεξάρτητα μαχητικά όργανα πάλης και επιβολής της εργατικής και λαϊκής θέλησης σε κάθε στιγμή της ταξικής πάλης. Σημαίνει ανατρεπτικό περιεχόμενο πάλης που να συνδέει τις μάχες του σήμερα με την επαναστατική διαδικασία και ανατροπή του καπιταλισμού. Σημαίνει αιτήματα που να ανοίγουν δρόμους για να περάσει η εργατική και νεολαιίστικη συνείδηση και δράση από το σημερινό επίπεδο στο επίπεδο ρήξης με τα “ιερά και τα όσια” του καπιταλισμού για την επαναστατική ανατροπή του. Σημαίνει αιτήματα που να συνδέουν τη καθημερινή μάχη για τα ζωτικά συμφέροντα της εργατικής τάξης και του λαού με τη μάχη για το κλονισμό της αστικής κυριαρχίας και εξουσίας. Τέτοια πολιτικά αιτήματα είναι έξοδος από την ΕΕ, το ευρώ και το ΝΑΤΟ, η διαγραφή του ληστρικού χρέους, οι εθνικοποιήσεις των στρατηγικών τομέων της οικονομίας με εργατικό έλεγχο, ο αγώνας ενάντια στον πόλεμο, τα ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα και το πολεμικό παροξυσμό, ο αγώνας ενάντια στον άδικο για τους λαούς ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, η μάχη για την υπεράσπιση των δημοκρατικών και λαϊκών ελευθεριών, η μάχη για την ανατροπή των αντιπροσφυγικών πολιτικών, η μάχη απέναντι στις εξορύξεις και στις επενδύσεις (είτε πράσινες είτε όχι) στις ΑΟΖ, στις θάλασσες στα βουνά. Και πολλά άλλα που συνθέτουν στο πλήρες του το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης, ως το καθοριστικό περιεχόμενο της επαναστατικής τακτικής της αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής αριστεράς. Δεν υπάρχει φθηνή ενέργεια για το λαό αν δε συγκρουστείς με το χρηματιστήριο ενέργειας και τον εμπνευστή του, την ΕΕ. Δεν υπάρχει δημόσια δωρεάν υγεία αν δε λες να σταματήσουν οι ιδιωτικοποιήσεις και να εθνικοποιηθούν οι ιδιωτικές υπηρεσίες υγείας χωρίς αποζημίωση. Δεν υπάρχουν λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες, αν η Ελλάδα παρουσιάζεται σαν αμυνόμενη για να αντιμετωπίσει τους επιθετικούς γείτονες, με αποτέλεσμα την αύξηση των πολεμικών εξοπλισμών. Δεν υπάρχει ειρηνική συνύπαρξη των λαών της Μεσογείου χωρίς καταγγελία των αστικών τάξεων και φρένο στους αιματοβαμμένους πολεμικούς προϋπολογισμούς.

Και τι λένε οι θέσεις του **ΚΣ της ΚΝΕ** για όλα αυτά; **Είναι εμφανές και εκκωφαντικό το κενό ανάμεσα στις μάχες του σήμερα και στη στρατηγική του κομμουνισμού στο αύριο.** Είναι εμφανές το κενό επαναστατικής τακτικής **και** η αδυναμία περιγραφής δρόμων για να ανέβει συνείδηση και η διεκδικητικότητα των “από κάτω”. Αντί οι δυνάμεις της ΚΝΕ να συμβάλουν σε αυτή τη κατεύθυνση (και μέσα από το συνέδριό της), επιλέγουν τη κλασική κατηγορία: το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης είναι πρόγραμμα μιας “προοδευτικής”- “φιλολαϊκής”, σίγουρα αστικής κυβέρνησης, που πιο πολύ θα ενσωματώσει παρά θα βοηθήσει στην ανασύνταξη του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος. Ή, ακόμα χειρότερα, το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης σπάει στα επιμέρους αιτήματα, τα οποία πιο εύκολα θα γίνουν πολιτικές πράξεις πάλι από κάποια “φιλολαϊκή” κυβέρνηση. Πρέπει να επαναληφθεί ότι το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα απορρίπτει κάθε απόπειρα διαχείρισης του καπιταλισμού

και άρα κάθε φιλολαϊκή απόπειρα κυβέρνησης. Ο οργανωμένος λαός μέσα από τα όργανα του επιβάλλει πτυχές του και ως σύνολο μπορεί να υλοποιηθεί σε όλο του εύρος στην εργατική εξουσία. Σε αυτή τη κουβέντα, γίνεται το γνωστό τσουβάλιασμα από τις δυνάμεις της ΚΝΕ, “όποιοι δεν είναι μαζί μας, είναι με το ΣΥΡΙΖΑ”.

Η μοναδική πολιτική λύση είναι ισχυροποίηση του ΚΚΕ και της ΚΝΕ και τίποτα άλλο. Άλλωστε είναι η κόκκινη κλωστή που συνδέει όλα τα επιμέρους μέτωπα στο κείμενο των θέσεων. Αν η ΚΝΕ βελτιώσει την εσωτερική της ζωή και την εξωτερική της παρέμβαση και δράση, αν γίνουν τα μέλη της ΚΝΕ περισσότερα και πιο ικανά, αυτό θα σημάνει και αυτόματα άνοδο του κινήματος. Βέβαια, κάτι τέτοιο δεν επιβεβαιώνεται. Το κίνημα θα είναι χρήσιμο για το κόμμα και όχι αντίστροφα. Όποια ρωγμή προκύψει στο κεντρικό σκηνικό είναι χρήσιμη στο βαθμό που μαζικοποιεί την ΚΝΕ και κατ’ επέκταση το ΚΚΕ. Αναπαράγεται και μέσα σε διάφορα σημεία των θέσεων μια αρκετά υποτιμητική λογική για το ρόλο της ΚΝΕ και τη σχέση της με το ΚΚΕ. Η ΚΝΕ είναι βασικός αιμοδότης του ΚΚΕ, είναι ο μάντας μεταφοράς της σκέψης του ΚΚΕ στη νεολαία και τίποτα περισσότερο. Από τη στιγμή που έχει θέσεις, αναλύσεις και θεωρία το ΚΚΕ, η προσπάθεια θεωρητικής συμβολής από τις δυνάμεις της ΚΝΕ δεν έχει αξία.

Χρειάζεται να σταθούμε συγκεκριμένα σε ορισμένες θέσεις:

-**Στη θέση 4** (για τις πολεμικές αναμετρήσεις) και στη **θέση 35** (για το κίνημα μέσα και έξω από το στρατό), υποτιμάται πλήρως το καθήκον στοχοποίησης της δικής μας αστικής τάξης, της ελληνικής και θολώνει η ατζέντα της αντιπολεμικής πάλης. Αντιθέτως, υπερθεματίζεται η στάση της τουρκικής αστικής τάξης, ρίχνοντας νερό στο μύλο του σχήματος “*καλή αμυνόμενη Ελλάδα-κακοί επιτιθέμενοι γείτονες*”, σχήμα που αξιοποιεί όλο το αστικό στρατόπεδο για να σύρει σε πολεμικές εξελίξεις τη νεολαία και το λαό. Παράλληλα, δεν περιγράφεται επαρκώς η ατζέντα του αντιπολεμικού κινήματος. Συνεπές αντιπολεμικό κίνημα στο σήμερα σημαίνει εναντίωση στον άδικο για τους λαούς ενδοαστικό ανταγωνισμό Ελλάδας-Τουρκίας, σημαίνει μπλοκάρισμα της πολεμικής προετοιμασίας με αιματηρούς εξοπλισμούς, σημαίνει μέτωπο ενάντια στο εθνικιστικό δηλητήριο, σημαίνει καμία χάραξη ΑΟΖ και εξόρυξη σε αυτές, σημαίνει καταδίκη πρώτα και κύρια των επιδιώξεων της ελληνικής αστικής τάξης (και όχι μόνο των αμαρτωλών σχέσεων της με τους μεγάλους παίχτες της περιοχής). Αυτό θα πρέπει να είναι το περιεχόμενο ενός σύγχρονου αντιπολεμικού κινήματος που θα πρέπει να παλεύεται μέσα και έξω από τα στρατόπεδα, με συνέπεια σε όλη τη κοινωνία, όχι με αντιφάσεις και κωλοτούμπες όπως κάνουν οι δυνάμεις του ΚΚΕ και της ΚΝΕ ανάλογα με το ακροατήριο.

-Στις θέσεις 32-33-34 για το φοιτητικό κίνημα και την αγωνιστική ανασύνταξή του, το μόνο σχέδιο που διατυπώνεται είναι η ανάγκη ισχυροποίησης της ΚΝΕ και των φορέων της μέσα στο ΦΚ (ΜΑΣ) και αγωνία για τη παγίωση των συσχετισμών. Το περιεχόμενο πάλης, οι μορφές και τα όργανα για ένα μαχητικό πολιτικό φοιτητικό κίνημα που θα συγκρούεται με τη πολιτική των κυβερνήσεων και της ΕΕ δε συζητιέται επαρκώς σε κανένα σημείο. Ακόμα και η πρωτιά της ΠΚΣ στις εκλογές, αντιμετωπίζεται ως αγωνία για τη καθιέρωσή της, και δεν υπάρχει αποτίμηση ούτε για τη παταγώδη ήττα της ΔΑΠ και της ανόδου των άλλων δυνάμεων. Πέρα από την απουσία κάθε πρότασης για την αγωνιστική ανασυγκρότηση του ΦΚ, προτείνουν και το τρομακτικό πισωγύρισμα της ανασύστασης της ΕΦΕΕ σε μια συγκυρία που γίνεται έντονη προσπάθεια απονέκρωσης και απονομιμοποίησης των συλλογικών διαδικασιών των φοιτητών. Τα παζάρια με τις παρατάξεις που χρόνια συμβάλλουν στην υπονόμηση του φοιτητικού κινήματος, αλήθεια, πώς θα το φέρουν στο προσκήνιο; Η λογική των συνεννοήσεων από τα πάνω, των συνεννοήσεων κορυφής στις οποίες συμμετείχε η ΚΝΕ με το συντονισμό των ΔΣ, αποτέλεσε τροχοπέδη στη πολιτικοποίηση και τη κλιμάκωση των ελπιδοφόρων μαχών που δόθηκαν ενάντια στη πολιτική της ΝΔ. Βέβαια, στα ίδια σημεία ξεχνιούνται κάποια **υπαρκτά γεγονότα**. Υπήρχαν στιγμές κοινής δράσης και σχεδιασμού σε ανατρεπτική βάση με τις μαχόμενες δυνάμεις του ΦΚ. Στιγμές στις οποίες η ΚΝΕ συμμετείχε όπως τα κοινά πλαίσια αγώνα με τις δυνάμεις της ΕΑΑΚ και η συμμετοχή σε μια σειρά συντονιστικά γενικών συνελεύσεων που έδωσαν εφόδια στον αγώνα. Αυτή τακτική όχι απλά αντιστράφηκε, αλλά οι θέσεις του ΚΣ της ΚΝΕ κάνουν σαν να μην υπήρξε καν! Εν τέλει, από τις θέσεις δεν μπορεί κανείς να καταλάβει, η εμπειρία από το φοιτητικό κίνημα και η δράση της ΚΝΕ ήταν μια προσπάθεια συμβολής σε μια νέα κατεύθυνση ανατρεπτικής κοινής δράσης απέναντι σε κυβέρνηση-ΕΕ-ΟΟΣΑ, που ισχυροποιεί και ενοποιεί το φοιτητικό κίνημα, ή μια ευκαιριακή αναδίπλωση χωρίς αρχές;

-Υποτιμάται (παρά τις υπερφίαλες διατυπώσεις) η **αναγκαιότητα για προγραμματική ανασυγκρότηση της πρωτοπορίας και της κομμουνιστικής στράτευσης στο σήμερα**. Χρειάζεται κομμουνιστική οργάνωση νεολαίας με αυτοτέλεια, που να “κολυμπάει” μέσα στα βαθιά νερά της νεολαιίστικης ριζοσπαστικοποίησης προσπαθώντας να τη στρέψει σε πιο αντικαπιταλιστικές θέσεις με προσανατολισμό την επαναστατική πάλη. Χρειάζεται σαφής (ως προς τα μέσα και το περιεχόμενο) επαναστατική χειραφετητική πρόταση για τη νεολαία και το λαό, που θα βασίζεται στις σύγχρονες ανάγκες τους. Κομμουνιστική πρόταση στο σήμερα που θα φέρνει στο αγωνιστικό προσκήνιο τις ανάγκες των “από κάτω” με σκοπό τη οικοδόμηση μαζικού κομμουνιστικού δυναμικού στη νεολαία. Ενός δυναμικού που προσεγγίζει την επαναστατική πάλη μέσα από καινούριες διαδρομές με επανομηματοδότηση του κομμουνισμού της εποχής μας και όχι μία απλή νοσταλγία του σοσιαλισμού που «οικοδομήθηκε». Η εποχή είναι τέτοια που για κάθε καυτό ζήτημα των εργαζόμενων και της

νεολαίας χρειάζεται και η αντίστοιχη σαφής κομμουνιστική απάντηση μέσα στις καθημερινές μάχες και όχι μία αόριστη επαγγελία και εν τέλει ατολμία **οι οποίες διέπουν τις θέσεις του 13ου συνεδρίου της ΚΝΕ.**

Στη πολύπλευρη κρίση του καπιταλισμού η νεολαία χρειάζεται να απαντήσει επαναστατικά και χειραφετητικά. Αυτή η απάντηση είναι επιτακτικό να διαμορφωθεί και σε αυτή την κατεύθυνση επιδιώκουμε να συμβάλουμε με γόνιμο τρόπο ως νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση.

Ο Γιώργος Τραχανάς είναι μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση